

[Finansministeren.]

ning, at retsafgifterne er dækningsafgifter. Det bør derfor tilstræbes, at afgiftssatserne fastsættes således, at så stor en del som muligt af udgifterne til den borgerlige retspleje — bortset fra tinglysningen — dækkes, og der bør for de forskellige retshandlinger fastsættes en passende mindsteafgift, således at retterne ikke ulejliges med unødvendige eller overflødige forretninger. Ud fra disse synspunkter er der foreslået en forhøjelse af afgiftssatserne. Afgiftens provenu skulle efter forslaget herefter kunne indbringe ca. 25-26 mill. kr. årlig mod de sidste års 13-14 mill. kr., således at afgifterne dækker en noget større del af udgifterne til den borgerlige retspleje, der — bortset fra udgifterne til tinglysningen — skønsmæssigt kan anslås til ca. 40 mill. kr. årlig. Det må dog herved erindres, at forskellige vederlag (bl. a. til stævningsmænd) på i alt godt 4 mill. kr., der hidtil er blevet betalt af vedkommende private, fremtidig skal afholdes af statskassen i henhold til det lovforslag, som justitsministeren agter at fremsætte.

Da forslaget, som jeg indledningsvis bemærkede, er nært knyttet til forslaget om en ny stempellov, er ikrafttrædelsesdagen som i stempelovsforslaget sat til den 1. april 1969.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Justitsministeren (Thestrup): Hermed har jeg den ære for det høje folketing af fremsætte *forslag til lov om filmcensur*.

Lovforslaget bygger på den betænkning (nr. 468/1967) om filmcensur, som i december 1967 blev afgivet af et sagkyndigt udvalg.

Baggrunden for udvalgets nedsættelse var den betydelige offentlige debat om det berettigede i, at filmen som det eneste af de eksisterende ytringsmidler fortsat skulle være undergivet censur.

Udvalgets arbejde er resulteret i forslag om vidtgående ændringer i den gældende censurordning. Det vigtigste er forslaget om voksencensurens afskaffelse. Dette forslag har opnået tilslutning fra 8 af udvalgets 9 medlemmer, medens et af medlemmerne går ind for, at der fortsat bør være adgang til at forbyde film for voksne.

Lovforslaget følger udvalgsflertallets indstilling. Ophævelse af voksencensuren vil være i pagt med den udvikling, som i de senere år har gjort sig gældende i retning af en ophævelse eller lempelse af foranstaltninger, som begrænser ytringsfriheden. Denne liberaliseringstendens må ses som et ønske om i stadig stigende omfang at overlade det til den enkelte borger selv uden statslig indgriben at tage stilling til de påvirkningsfaktorer, som eksisterer i samfundet.

Det er imidlertid klart, at ønsket om den videst mulige frihed må afvejes over for eventuelle skademuligheder. De oplysninger om filmens indvirkning på publikum, som er fremlagt i betænkningen, kan vel ikke give grundlag for at afvise muligheden af, at film i visse tilfælde kan udøve en uheldig påvirkning også af voksne. Det må dog fremhæves, at de uheldige virkninger formentlig ikke så meget er knyttet til enkelte film som til et stort forbrug af film af en bestemt kategori, navnlig voldsprægede film, og at det næppe kan antages, at en opretholdelse af censuren i væsentlig grad vil medvirke til at imødegå risikoen for uønskede påvirkninger af denne art.

Hertil kommer, at filmen som påvirkningsfaktor ikke kan isoleres fra de talrige andre faktorer, som indvirker på befolkningen. Den økonomiske og tekniske udvikling har medført, at befolkningen nu i langt højere grad end tidligere udsættes for påvirkninger ude fra, ikke mindst fra de øvrige massekommunikationsmidler. Opretholdelse af en almindelig statslig regulering, der alene omfatter filmforevisninger, måtte derfor bygge på den forudsætning, at denne form for påvirkning sammenlignet med andre påvirkningskilder indebærer gan-